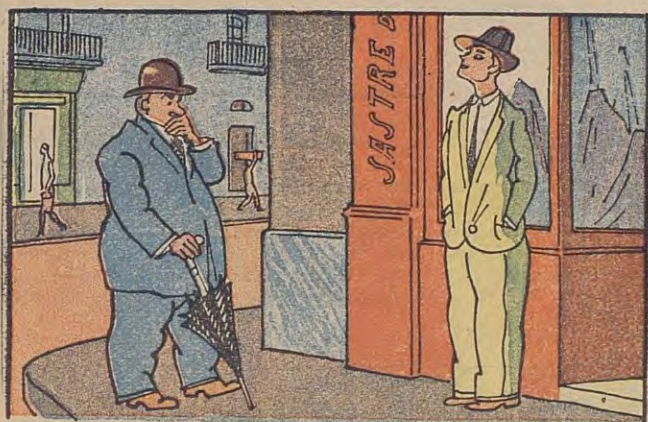

VIROLET

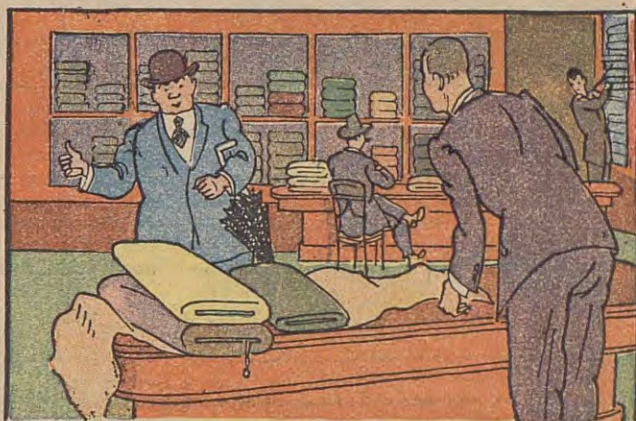
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'EXTASI AMOROS

per PRAT

Es veu que aquell senyor va enamorar-se del model:
El contemplà llargament
S'hi pensà bé i entrà a l'establiment.

A dins la sastreria
va anar a raure davant d'un dependent nou d'aquell dia
al qual va costar molt comprendre el que el senyor volia

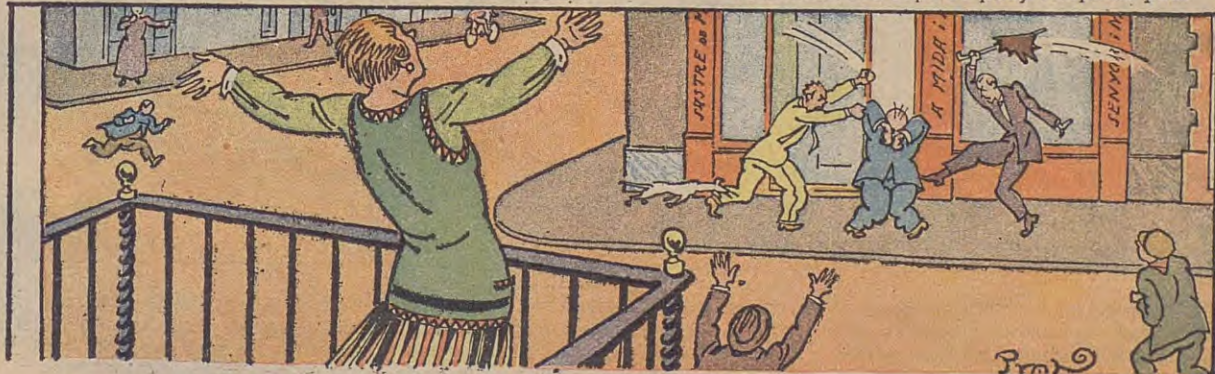

Tingué d'acompanya'l fins el carrer
i allà encara signant-li el maniquí amb el dit
Amatent — el dependent — sense lè esment
volgué carregar-se el model a coll i entrar-lo tot seguit.

El pseudo-maniquí, — en sentir-se així
del sol alçat,
tornà a la realitat

repartint arreu cops de puny i cops de peu.

En aquell moment d'un balcó fronterà a la sastreria
un llarg xisclet d'esglai sortia:
Era d'una damisel·la: L'objecte de l'embadaliment del
[jovincel.
abans irreprotxable i ara repartint nates amb gran zel.

Quin dels tres només era el culpable del fet, judicar no
[es podia
però l'enamorat badoc i el badoc dependent
atunyinaren de valent
el senyor que escollí un trajo, el mo't badoc
tan fora de lloc

Tom i Joan

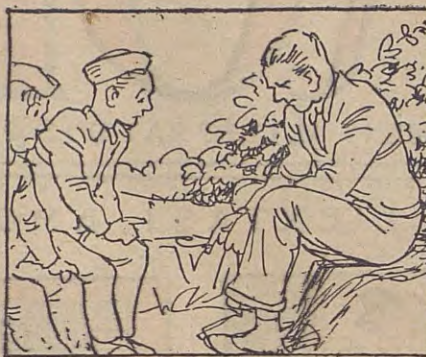
Text d'en JOAQUIM FECIT

Acabament

Dibuixos d'en MIRET

Passat un mes, i no havent notat cap símptoma de persecució va'g donar per despistats els meus ex-companys, i havent llegit (no pas en les notes de societat) que havien estat empresonats per un altre afer, vaig creure que podia tornar a Barcelona impunement.

Tom preguntà, amb ànsia: — I els brillants, els vàreu poder vendre? — No!... encara els tinc aquí, respongué Rovira, és encara massa tendre el fet, cal deixar esperar uns mesos, quan la policia s'hagi convençut de què els autors se li han escapat dels dits.

Jo tornaré al col·legi a demanar el lloc que tenia el meu germà, simulant que sóc ell mateix que ha tornat d'Amèrica decebut, i així de mi se'n perdrà el rastre... — I què penseu fer dels brillants? suposo que els tornareu — digué Tom —. Aquesta sí que és bona! — exclamà rient en Rovira: haver

passat tantes trifulques perquè, després d'estar salvat, tornar càndidament e's brillants!... — Oh!, replicà Tom, esteu salvat si nosaltres no diem res, però nosaltres no direm res si torneu els brillants, però de cap manera si és que voleu fer-nos còmplices del vostre delictes! — Us en guarda-

reu prou de dir res! — i els agafà amenaçadorament per les solapes; — tinc amics que us farien sofrir inexorablement el pes de la venjança!.. — digué amb energia el delinqüent; — no us convé pas!... Us creieu que us hauria explicat tot això, sense tenir les espatlles segures?

Tom i Joan es miraren consternats.

No esperaven aquell final per a la seva aventura detectivesca, i se'n anaren a casa completament espèrrats.

A l'endemà al matí s'enteraren, amb la consegüent estupefacció, però que els alliberava d'un gran pes, que havia estat trobat mal ferit el foraster dels Pungo's, a on anaren, i precisa-

ment trobaren en Jaumet que els anava a buscar de part del foraster. Hi entraren i els advertí el metge que anessin amb compte a fer-lo parlar perquè s'estava morint. S'hi atansaren emocionats, i ell els digué: — Quan vàreu deixar-me ahir, no trigaren a passar deu minuts que se'm presentà

de trasantó el tallista: m'havia descobert!... i amb un ganivet em ferí i anava a matar-me per a robar-me, quan encertaren a passar els mossos d'esquadra, ell fugí sense poder-me treure les sabates. Jo ara us les deixaré a vosaltres perquè retorneu els brillants, però procureu que no s'es-

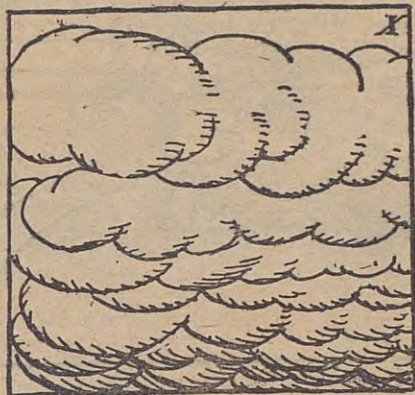
bombi pel poble, ja que moro peneït, almenys que aquesta bona gent no sàpiguem mai que han hostatjat un malfactor. — Sincerament penedit i reconciliat amb Déu morí aquell desgraciat. Els dos nois demanaren a Jaumet les sabates i retornaren els brillants, la qual cosa els valgué una important recompensa.

EL VALENT

D buixos d'En CORNET

(Acabament)

per En GUILLEM D'OLORÓ

Quan anava a ésser donada la senyal de començar caigué sobre el camp una espessa boira que obligà a suspendre el combat fins que s'aclarís. El comte de Pedrapelosa veié eixir de la boira la figura de madó Penó

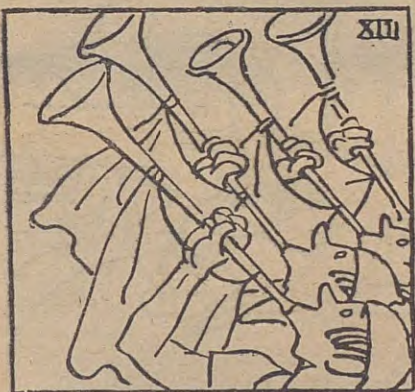
llera, la bruixa del bosc de Capamunt, la qual li digué:

— Saps per què fa el valent en Rocapelada? Perquè porta l'armadura que jo li vaig fer i és invulnerable a totes les armes. Però avui em vull re-

venjar d'ell perquè encara no me l'ha pagada ni en té ganes. Té, Pedrapelosa, aquí teus l'arma que et permetrà vèncer el teu enemic.

I dient això, posa en les mans del comte un obrellaunes embruixat. Des-

prés fugí en l'aire emportant-se'n amb ella l'espessa boira.

Feta la claror en el camp, els heralds sonaren les trompetes i el jutge del camp pronuncià el fatal *Laissez aller!*

En Rocapelada i en Pedrapelosa

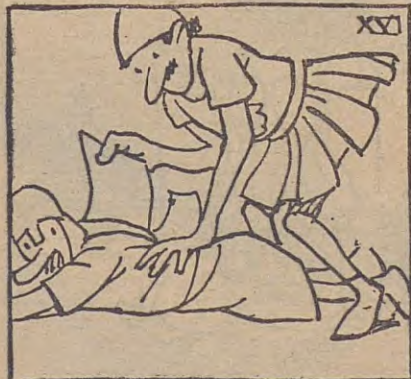
esperonaren llurs corsers i anaren a topar-se en mig del camp. Del xoc es romperen les llances i els cavalls caigueren. Però ja els ardits guerrers estaven drets a terra i amb les espases procuraven interfectar-se. Tan fort picaven, que aviat les espases foren

també esbocinades. Llavors, llençan els escuts, s'escometeren amb la daga. Però les dagues també restaren espuntades de seguit.

— Ara ens ho farem a cops de puny — féu en Rocapelada.

Però en Pedrapelosa, enlloc de se-

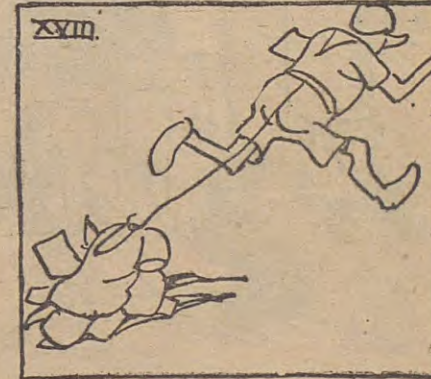
guir el combat, prengué l'obrellaunes embruixat i, sense compliments, agafà el baró pel coll, l'ajagué a terra, i es posà a obrir-li la cuirassa màgica, després el casc, els cuixots i les gambes, igual com si destapés un pot de préssecs al natural.

El pobre baró, veient-se perdut, sense la seva armadura, demanava perdó a grans crits.

— Reconeix: que ets un covard? — li digué el comte.

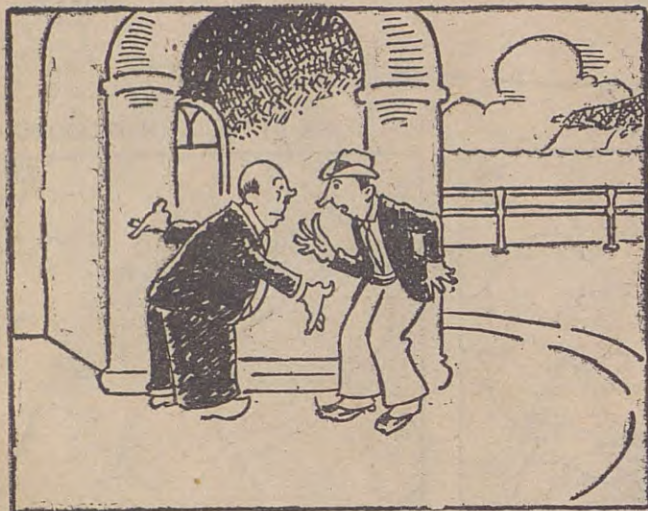
— Sí, sí — féu el pobre home, tot espantat.

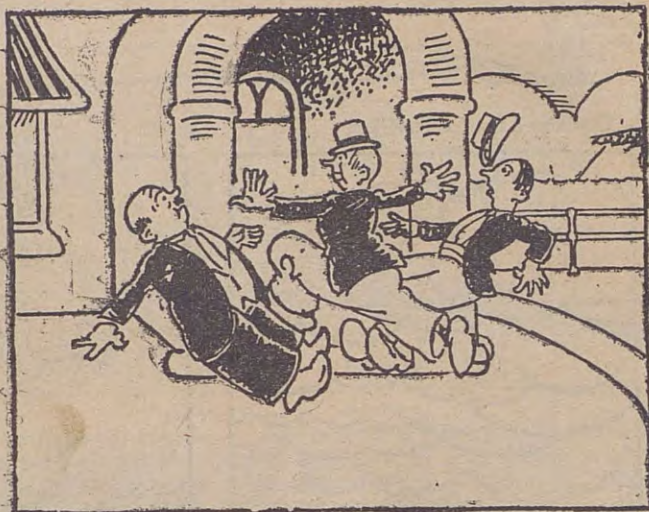
— Doncs ara donaràs davant del públic una demostració que saps fugir

I amb una corda li lligà els restes de l'armadura al darrera, com qui lliga una casseroleta a la cua d'un gos, i el féu fugir del camp perseguit per tots els vassalls morts de riure.

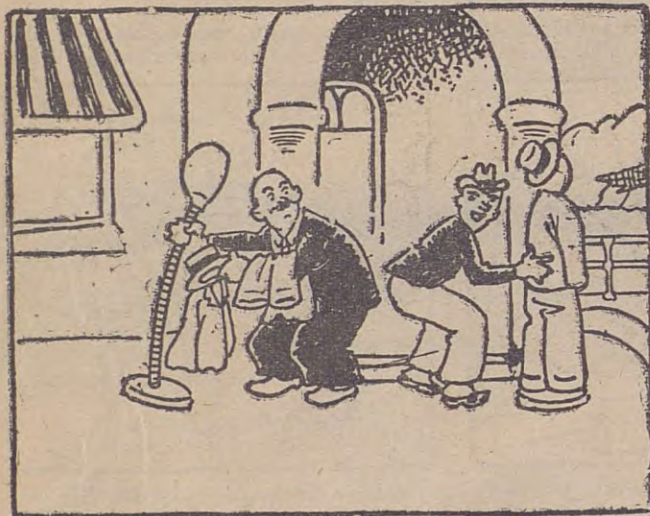
Ratera original

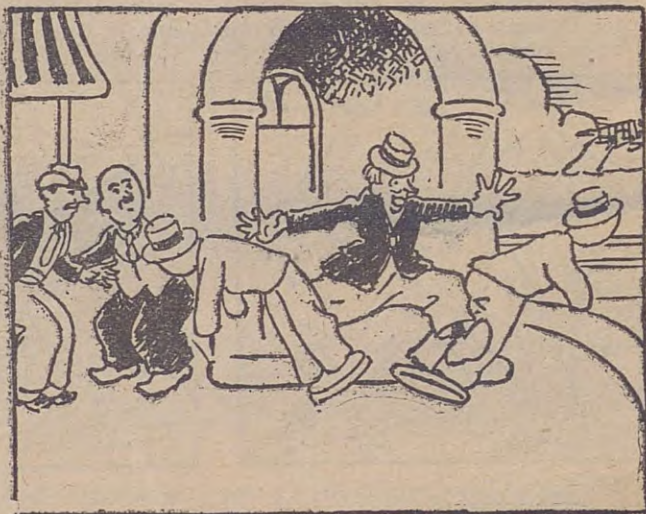
— Algú les culleres roba
Vejam si vostè me'l troba.

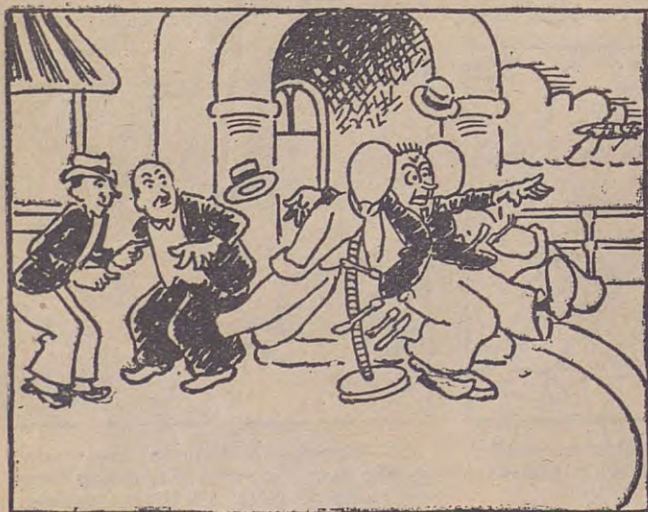
— Quin home més insolent!
Potsè és ell el delinqüent!

— Miri anem a disfressar
aquests estris de boxar.

Ara surt aquell valent
com abans impertinent.

Però els ninots s'hi han tornat
i «noca» me l'han deixat.

I cauen al seu voltant
els coberts b'argent en gran.

Les Històries de l'oncle Joan

La història que avui us explicaré vaig llegir-la en un llibre de l'escriptor francès Guy de Maupassant. No la traduiré. Us la diré a la meua manera. Hi sortireu perdent, està clar; però com que encara no sabeu el francès i no us puc fer llegir l'original, hauréu de prendre la bona voluntat.

Es tracta de la història de dos germans, els senyors d'Arville, eren grans caçadors, d'aquells que s'esquilaven a l'Edat mitjana. Passaven tot el dia i part de la nit empaïtant bèsties salvatges. Cavalcant com uns centaures, corrien desesperadament travessant bardisses, saltant barrancs, pujant costes o davallant fondals bo i sonant a plens pulmons els corns de caça, per tal de atreure llurs homes i llurs gossades.

Però un dia, el germà gran, en una de aquestes desenfrenades curses al darre d'un enorme llop de pèl crespat i roig, va topar amb la branca d'un arbre i s'esberlà el crani. Va quedar mort en sec. Mentre el seu cos queia feixugament a terra, el cavall enfollit continuà la cursa i va desaparèixer en la negror de la boscúria.

Francesc d'Arville, el germà petit, saltà de la sella, agafà d'un braçat el cos del seu germà Joan i va veure amb horror que el cervell regalimava de la ferida, barrejat amb la sang.

Aleshores va seure en una roca, es posà a la falda el cap enrogit del seu estimat germà, i esperà, bo i contemplant amb estupor aquelles faccions desfigurades. Poc a poc, una por l'anava envaint, una por estranya que no havia sentit fins aleshores, la por de l'ombra, de la solitud, del bosc desert i també la por del llop fantàstic que acabava de matar el seu germà per revenjar-se d'ells, segurament.

Les tenebres s'espessien, el fret agut feia espeternegar les branques dels arbres. Francesc s'aixecà, tremolant, incapaç de romandre més temps en aquell lloc maleït. Es sentia gairebé defallir. El silenci era absolut. S'havien extingit completament els llunyans lladrucs dels gossos, i els corns feia estona que havien emmutit. El trist silenci de la nit glaçada tenia quelcom d'estranyament esglaiador.

Va aixecar a pes de braços el cos

del seu germà i el posà travessar damunt la sella per emportar-se'l al castell. Després es posà en marxa poc a poc, amb l'esperit turbat com si estigués embrac, torturat per imaginacions confoses i horripilants.

una vall, en el mateix moment que la lluna apareixia per sobre les muntanyes. Aquesta vall, tancada per roques enormes, no tenia sortida possible. El llop, aculat, es girà de cara.

Francesc va fer un udol de joia que els ecos repetiren com el rodolament del tro, i saltà del cavall ganiveta en mà.

La bèstia, amb els pèls de punta i els ulls com unes brases, l'esperava. Però, abans de donar la batalla, el fort caçador, agafant el seu germà, el va asseure sobre una roca, i, aguantant-li en equilibri el cap — que ja no era més que una taca informe de sang — li cridà a l'oïda, com si parlés amb un sord:

— Fixa-t'hi bé, Joan, fixa-t'hi bé!

Després, es precipità damunt el monstre. Se sentia capaç de trabucar una muntanya, de trencar pedres amb les mans. La bèstia volia mossegarlo, intentava obrir-li el ventre. Però ell l'havia aferrat pel coll — ni va voler emprar la ganiveta — i l'escanyava poc a poc, escoltant com es deturaven els respirs del seu pit i els batecs del cor. I reia, fruit de desesperadament, apren-

tant més i més les seves formidables tenalles, i cridava en un deliri de joia salvatge:

— Fixa-t'hi bé, Joan, fixa-t'hi bé!

Tota resistència cessà; el cos del llop es pansí. Era mort.

Aleshores, Francesc el llençà als peus del germà gran, tot dient-li amb tendra veu:

— Ací el tens, ací el tens, Joanel meu, ve-t'el ací!

Després tornà a col·locar a la sella els dos cadàvers, l'un sobre l'altre. I va fer cap al castell.

Quan hi arribà, reia i plorava alhora, feia crits de triomf quan explicava la mort de l'animal i sanglotava i s'arrencava els cabells d'ent la del germà.

I sovint, temps a venir, quan recordava aquest dia, deia, amb els ulls enaigats:

— Si el meu pobre Joan hagués pogut veure com escanyava a l'altre, hauria mort content, n'estic completament segur!

OOOO

Tot d'una, la silueta enorme de la bèstia travessà el camina et que mig esborrava la fosca de la nit. Una esgarripança de por passà per l'espina del caçador, i l'obligà a fer ràpidament el senyal de la creu, com si hagués vist el diable. Però el record del seu ma'aurat germà li tornà de sobte i la por es convertí en una ràbia folla.

Enfonçà els esperons en el flanc del seu cavall i es llençà furiosament en persecució del llop.

El va perseguir per torrents i garrigues, entre matolls i romagueres, travessant boscos que no coneixia, sense deixar ni un instant de petja la taca gris que fugia entre la fosca.

El seu cavall també semblava animat d'una força desacostumada. Galopava amb el coll tens, sempre avant, sempre avant. E cap i els peus del mort topaven amb les roques i els arbres. Les romagueres li arrencaven els cabells. El front, percutint els troncs enormes, els esquitxava de sang. Els esperons hi arrencaven trossos d'escorça.

Tot d'una, perseguit i perseguidor sortiren del bosc i es precipitaren en

PLA FRUSTRAT

I
Don Enric és un burguès
que té molts i molts diners
tancats a la calaixera.
Sa vigilància és severa
i no surt mai a les nits
per por de què entrin bandits.

II
En Mallarga vol provar
la manera de robar
el tresor de don Enric,
però veu amb greu fatig
que és inútil fer hi res
perquè l'home sempre hi és.

III
Però un dia, quina sort!
canta en Fleta, el gran tenor,
al teatre de la vila.
Don Enric, pobret, cavila:
Hi anirà o no hi anirà?
puix li plau oir cantà.

IV
En Mallarga està esperant
que amb la seva afició gran
don Enric vagi a sentir
el cantant, mes en venir
el vespre encara no es mou
i el lladret de ràbia es cou.

V
— L'hauré de fer decidir
a no quedar-se a dormir.
I al teatrei se n'ha anat,
una butaca ha comprat,
i la porta a don Enric
disfressant son rostre un xic.

VI
— De part del senyor tenor
eixa entrada de favor.
Diu i se'n va tot corrent
mentre don Enric, content,
es posa el frac i se'n va
de l'òpera a disfruità.

VII
En Mallarga, mentrestant,
e' pis li va rebentant.
Ja ha romput la calaixera
i la buida amb mà leugera.
Després se'n va al menjadò
i s'atipa amb fruició.

VIII
Don Enric, ben assegut,
espera el moment volgut
d'aparèixe' el gran tenor.
Mes un acomodador
surt al prosceni a anunciar
que està ronc: no pot cantar.

IX
Se'n va a casa don Enric
i en veure-hi de llum un xic
fa venir el vigilant
i entren tots dos, atrapant
el molt refiat Mallarga
qui maleeix sa sort amarga.

L'INVENT

L'amo del Bar Baró estava de molt mal humor perquè feia temps que els negocis anaven molt per terra. Els seus parroquians, que eren pocs, eren també molt moderats en el seu beure. Una cervesa, un vermut o un xarop i prou, ningú no passava mai d'aquí ni bevia més d'un sol vas cada vegada.

Rumiant sobre la manera de trobar remei a aquesta situació, pensà que el millor seria posar sobre el taulell uns platets d'anxoves ben salades per fer venir set als parroquians que en menessin.

Però això no tenia èxit i l'amo Baró ja començava a donar-se als diables.

Fins que, un dia, es presentà al Bar Baró un foraster d'aspecte bohemí, que tot prenent un vas d'absenta digué a l'amo, amb to confidencial:

— Vol fer un bon negoci?
— Passen alts — féu l'amo.
— El que jo li proposo és seguríssim. Probablement vostè es queixa de què la gent beu poc?

— Sí, però no fan efecte.
— I té aquestes anxoves aquí per fer-los venir set?

— Sí, però no fan efecte.
— Doncs, bé. Jo he inventat una salsa que produeix una set inextingible. Amanint amb ella les anxoves, el qui en mengi necessitarà almenys dos litres de cervesa per a calmar la seva set. I així sense adonar-se de res.

— És meravellós!
— És com allò dels «polvos contra la beguda», però al revés.

— Home, si anés bé...
— Si va bé! No teniu més que provar-ho. Aquí teniu una ampolla de la salsa. Poseu-ne a les anxoves i ja veureu com despatxareu vint vegades més cervesa que fins ara. D'aquí a vuit dies tornareu per veure els resultats.

El foraster se'n anà i l'amo Baró es posà a amanir les anxoves amb la salsa miraculosa.

Al cap de poc entrà un client i demanà un vas de cervesa amb anxoves. Quan hagué begut, en demanà un altre i després un altre.

Pagà, per fi, i se'n anà.
— Va bé — pensà l'amo. — La salsa comença a fer efecte.

Després entraren altres individus, i tots, després de tastar les anxoves, begueren copiosament.

Tota la tarda i nit, anà succeint el mateix. Els qui tastaven les anxoves, bevien quatre o cinc vasos de cervesa, un darrera l'altre.

L'amo Baró hagué de demanar tres barrils de cervesa per te'fón.

A l'endemà tot anà com una seda. La venda de cervesa era enorme. El Bar Baró vessava de l'arròquia, perquè encara que no hi anava gaire més gent que abans, com que s'hi quedaven estona, l'omplien enterament.

Per fi, arribà el dia assenyalat per tornar a passar l'autor de la salsa. Aquest no de xà de presentar-se, i l'amo Baró el rebé amb els braços oberts.

— Vostè m'ha salvat. Venguim de seguit una dotzena d'ampolles de la salsa meravellosa.

— Em sap molt greu — digué l'inventor — però l'autoritat s'ha incautat del meu labo atori i no en puc fer més. Ara, si em vol comprar la recepta i fer-se-la vostè mateix?

— Prou, quant en volem de la recepta.

— Dos mil duros féu l'inventor.
— És una mica car!

— Consideri que en un mes ja es guanyarà.

L'amo Baró es deixà convèncer i pujà al pis per treure dos mil duros de la calaixera. A canvi d'aquesta quantitat, l'inventor li entregà un plec segellat recomanant-li que no el deixés veure a ningú.

L'amo el tancà de seguit en un calaix de la registradora.

L'inventor es presentà al rot'lo dels carreters de la Riba.

— Em sap greu, però el meu representant diu que no us pot pagar més el beure.

— Quina llàstima — feren tots, a cor —. Digui-li de part nostra que moltes gràcies del que ha fet fins ara.

Explicació: L'inventor havia donat dues pessetes cada dia als carreters per anar-les a gastar en cervesa i anxoves al Bar Baó.

EXAMEN DE DOCTRINA

— No saps què és un miracle?
— No.
— Si caiguessis del balcó i no et fessis mal, què seria?
— Molta sort.
— Sí, és clar. Però i si tornessis a caure i encara no et fessis res?
— Una coincidència.
— Home! no m'entens! Doncs què en diries si caiguessis sense fer-te res, per tercera vegada.
— Això ja fóra una costum.

Refli. — Per què porteu la cinta negra?
— Perquè al darrer partit vàrem matar al refli.

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

TREBALL

N. 697 — S. Gusart

N.º 693 — Jaume Boadella

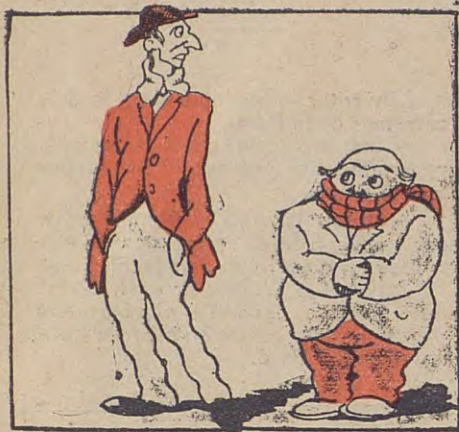
N.º 699 — Adolf Pujades

N.º 700 — Mírgda Vinyes

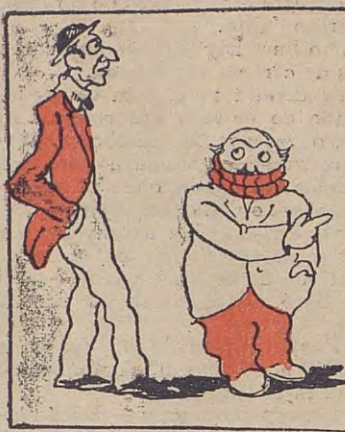
Redacció i Administració: Carden il Casañas, 4.
Impremta: Carrer de Muntaner, 24 inter or.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Fan castigar un lladret
i s'escalfen a pleret.

— Ja et dic jo, company Balaga
que aquest fred és una plagal.

— Caldrà algun recurs cercar
per poder-nos escalfar.

— Mira, un noi que duu carbó.
Ara farem provisió.

Ja li prenen el cabàs
i ell, crida que cridaràs.

Vénen de pressa els veïns
i quasi els fan a bocins.

Vol saber l'autoritat
el valor d'allò robat.

— Una arrova dius que hi ha?
Doncs nou quilos només fa.

I l'infidel carboner
rep un càstig molt sever.

Nostres herois mentrestant
encara es van escalfant.